

ANDRONICA

ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚ

Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο για όποιονδήποτε να εκφέρει σωστή γνώμη χωρίς να γελάση τὸν ἑαυτό του για τὰ θεατρικὰ ἔργα, καὶ πρὸ πάντων τὰ μουσικὰ, ἀπὸ μιὰ ἀπλῆ καὶ μοναδικὴ διδαχὴ. Καὶ γι' αὐτὸ ἂν καὶ ἡ "Andronica" δὲν μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἐπερίμενα, διστάζω νὰ προεξοφλήσω κοῦφα τὴν ἀξία της καθὼς τὸ κάμανε πολλοὶ Ρωμηοὶ περεκεντέδες. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως ἡ ἐντύπωσί μου εἶναι μετρία. Φυσικὰ ἡ ἐκτέλεσι δὲν ἦταν ἀμεμπτη μὲ ἓνα βαρύντονο ἐγγαστριμυθο σὰν ξεχούρδιστο ὄργανέτο καὶ μὲ κόρα ποῦ παραφωνούσανε ἀγριογκαρίζοντας (εὐτυχῶς εἶχαν λίγο μέρος). Ὅσο γιὰ τὸ βεστιᾶριο, φτωχὸ σὰν τὸν Ἰώβ, ἄς μὴ τὸ σκαλίζομε. Λάθη βέβαια γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ μουσικὸς τὴν παραμικρὴ εὐθύνη δὲν ἔχει.

Μᾶς ἀποζημίωσε ὅμως γερὰ ἡ ὀρχήστρα τὴν ὁποῖαν ὁ Γκρέκ μὲ παραδειγματικὴ καὶ σπάνια *maestria* διηύθυνε· καὶ πραγματικὰ αὐτὸ εἶναι κάτι ποῦ, μαζὶ μὲ τὴν ἐνορχήστρωσι, συντελεῖ στὴν ὅλη ἀξία τοῦ ἔργου, ἐνορχήστρωσι σὲ *style* νεωτεριστικώτατο καὶ ἀρκετὰ ἐκφραστικὴ, ἔχοντας μερικὲς ἀδυναμίες, ὅπως τὸ *finale* τῆς β'. πράξεως, στὴν ὁποῖα μὲ τὸ ὅλο *libretto* καμμιὰ σχέσι δὲ βρῆκα.

Στὸ ἔργο ἡ μουσικὲς ὠραιότητες ἀφθονοῦν. Πρῶτα-πρῶτα, ἡ *ouverture*, τὸ ὠραιότερο κομμάτι τῆς ὅλης ὀπερας, λαμπρὰ ἐνορχηστρωμένη καὶ τελειώνοντας σὲ μεγαλοπρεπέστατο *fortissimo* ποῦ ὀργιάζουν τὰ χάλκινα ὄργανα. (Ἴσως ἡ ἐπιτυχία της νὰ σκιάζη τὴν πολὺ μικρότερη ἐντύπωσι, ποῦ μὲ ἔκαμε ἡ *ouverture* τοῦ δευτέρου *tableau*. Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ἔλειπε;) Κατόπι τὸ *duo* καὶ τὸ *recitativo* τοῦ βαρυτόνου στὴν πρώτη πράξι, ὁ χορὸς τῆς Τουρκάλας ἂν ἦταν ὅμως συντομώτερος, στὴ δευτέρα, καὶ πάλι τὸ *recitativo* τῆς Ἀνδρονίκης στὴν τρίτη, καθὼς καὶ τὸ ὠραιότατο μοτίβο, ποῦ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος κυριαρχεῖ στὴ μελωδία χωρὶς κατάχρησι καθὼς πολλοὶ νεωτερίζοντες συνάδελφοι τοῦ Γκρέκ τὸ πέρνουν σκονιὶ - γαιῖτα. Κάπου - κάπου καὶ καθαρῶς ἑλληνικὰ μοτίβα.

Φαίνεται στὸ ἔργο περίσσια εἰλικρινὴς ἐργασία ποῦ τιμᾷ τὸν Ἕλληνα συνθέτη, πειὸ πολὺ παρὰ ἡ μουσικὴ ἀπὸ καθόλου ἀπόλυτη ἔποψι.